

[Asger Jensen.]

børn skal deltage; at børnene siger, deres kammerater ikke deltager, og så vil de heller ikke; at børnene ikke kan lide maden samt andre lignende begrundelser.

Det er med andre ord, således som flere kommuner allerede har givet udtryk for, en foranstaltning, som tiden er løbet fra. Det ernæringsmæssige er altså det sidste argument, der har kunnet holde liv i den af det offentlige foranstaltede skolebespising. Men grunden er også ved at skride under dette argument. Man kan ikke blive ved at fremstille den danske husmoder som værende så uoplyst, at hun er uegnet til at ernære sine børn på den rigtige måde. Den unge moder får hjælp og vejledning af sundhedsplejersken i at give børnene den rigtige mad, og aftenskoler, husholdningsskoler og andre institutioner tilbyder kvinderne uddannelse med hensyn til hensigtsmæssig ernæring. Det er overkommeligt for ethvert hjem at skaffe sig de rigtige fødevarer. Da enhver ved, at fødevarerproduktionen indtager en fremtrædende plads i dansk produktion, er der heller ingen grund til at forundre sig over, at vi forstår at bruge disse produkter på den rigtige måde.

De ændringer, der her foreslås i forsorgsloven, betyder ikke, at kommunerne vil blive afskåret fra at foranstalte skolebespising, men de betyder, at staten ikke mere skal yde refusion. Dersom vort forslag vedtages, bliver det altså således, at kommunerne fortsat har pligt til at bispise børn, der henvises af skolelægen på grund af underernæring. Jeg vil dog gerne her sige, at det ville forekomme mig naturligt, om kommunerne drog den konsekvens, at de afskaffede den almindelige skolebespising, idet lovforslaget netop bygger på den opfattelse, at der ikke længere er behov for denne foranstaltning.

Jeg har forstået, at det, der vækker størst betænkelighed, er bestemmelsen, om at kommunerne fortsat har pligt til at gennemføre skolebespising for underernærede børn af ubemidlede forældre. Jeg tror at burde sige, at den paragraf er vi villige til indgående at drøfte i udvalget for at se, om man kunne nå frem til en anden og bedre formulering; jeg tror aldeles ikke, det er noget kardinalpunkt i vort forslag. Det

skulle nærmere være en hånds-rækning; vi er af den opfattelse, at de, som virkelig er i nød her i landet, ikke skal komme til at mærke vanskeligheder på grund af vort lovforslag. Men det kan på den anden side heller ikke være meningen, at der skal opretholdes et system, som bevirker, at de, der både har evne og økonomisk mulighed, skal have hjælp fra det offentlige. Det er vort synspunkt, og det er det, vi vil prøve at få gennemført.

Det vil sikkert være muligt at få en eller anden til at regne ud, at det samfundsmæssigt set ikke er dyrere, eller at det måske endda er billigere, at fabrikere skolemaden på ét sted fremfor ude i de enkelte hjem. Der er dog ingen grund til at lægge skjul på, at det har været med i vore overvejelser, da vi fremsatte vort lovforslag, at vi synes, der her er et oplagt tilfælde, hvor det ikke gør nogen gavn at lade det offentlige administrere en del af borgernes indtægter, nemlig den del, der skal bruges til skolemaden. Det er netop et led i vore bestræbelser at gøre hjemmet til en stærk økonomisk enhed og at modvirke den tendens til kollektivisering, som er moderne andre steder.

Jeg håber, det høje ting må kunne enes om de ændringer i forsorgsloven, som vi foreslår, og jeg ser gerne, at der arbejdes videre med sagen i et udvalg. Jeg tror, at de oplysninger, vi dér kan skaffe os, vil give udtryk for, at interessen for skolebespising i al almindelighed er dalende.

Helge Larsen: Således som skolebespisingen nu praktiseres i henhold til forsorgslovens afsnit om offentlig skolebespising, tages der ikke ved bespisingen hensyn til forældrenes indkomst. Der sættes således ikke noget socialt skel mellem børnene, og det betragter mit parti som et uvurderligt gode. Nu kommer venstre og det konservative folkeparti og foreslår en ændring i dette forhold. Hidtil har det sociale udvalg, når skolen indberetter, at et skolesøgende barn lider under utilstrækkelig ernæring og dette attesteres af den pågældende skolelæge, skullet drage omsorg for, at der hver dag i vintermånederne vederlagsfrit ydes barnet et måltid tilstrækkelig nærende mad i skoletiden, dog kun for så vidt forældrene ønskede det. Ifølge det foreliggende lovfor-